

בְּתוֹב (שמות כח) וְעֲשִׂיתָ צִיץ זָהָב, וְהָא אוקימנא רזא דְצִיץ
 לְאַתְעֻטְרָא בֵּיהּ פְּהֵנָא רַבָּא. וְדָא אִיהוּ צִיץ,
 לְאַסְתַּכְּלָא בֵּיהּ עֵינִינִין, דְּאִיהוּ סִימָן דְּעֲלָמָא עֲלָאָה,
 דְּאַתְעֻטְרָא בֵּיהּ פְּהֵנָא רַבָּא.

וּבְגִין כֶּף אֲסְתַּכְּלוּתָא דִּילִיָּה מְכַפְרָא עַל עֲזוּת פָּנִים, דְּלָא
 קִיַּימָא לְקַמִּיָּה, אֲלָא פָּנִים דְּקָשׁוּט, רְזָא דְכָל אֵינּוֹן
 פָּנִים עֲלָאִין, דְּאֵינּוֹן פָּנִים דְּקָשׁוּט, פָּנִים דְּאַמְתָּ. דְּכִלְיָן
 בְּאַמְתָּ דִּיעֻקֵּב.

צִיצִית אִיהוּ נוֹקְבָא, רְזָא דְעֲלָמָא תַּתְּאָה. אֲסְתַּכְּלוּתָא
 לְאַדְפְּרָא. צִיץ דְכַר, צִיצִית נוֹקְבָא, וְדָא לְכָל כּוּר
 נִשְׁ. צִיץ לְכַהֲנָא.

וְתַנְיִנּוּ, אֲסוּר לְאַסְתַּכְּלָא בְּשַׂכְיִנְתָּא, בְּגִין כֶּף אֵית תְּכֵלָא,
 בְּגִין דְּתַכְלָת, אִיהוּ כְּרִסְיָא לְבֵית דְּוֹד, וְתַקוּנָא
 דִּילִיָּה. וְדָא אִיהוּ דְחֵלָא מִן קָדָם יְיָ לְדַחֲלָא מַהֲהוּא אַתְרָא.
 וְעַל דָּא וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֵת כָּל מִצְוֹת יְיָ, וְדָא
 בְּרִסְיָא דְדִינִין בְּהַ דִּינֵי נַפְשׁוֹת, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, דְּכָל
 גְּוֹנִין טְבִין לְחֵלְמָא, בְּרַ תְּכֵלָא, דְּאִיהוּ כְּרִסְיָא דְסֻלְיָן
 בְּדִינָא דְנַפְשׁוֹת.

בְּתוֹב וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית הַכֶּנֶף פְּתִיל תְּכֵלֶת. וְנִתְּנוּ עַל הַכֶּנֶף
 לָא כְּתִיב, אֲלָא וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית. דְּדָא אִיהוּ דְחֵפִי
 עַל שְׂאֵר חוּטִין. וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם, וּכְתִיב, (דְּבָרִים כה)
 זְכוֹר אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עֲמֹלֶק. מֵאִי טַעְמָא דָּא. אֲלָא
 לְבָרָא דְפְרִיץ גְּדָרָא, וּנְשַׁכִּיָּה כְּלָבָא. כָּל זְמַנָּא דְאַבּוּי כְּעֵי
 לְאוּכְחָא לְבָרִיָּה, הָוֵה אָמַר הוּי דְכִיר כְּדִן נְשִׁיף לָךְ כְּלָבָא.
 אוּף הֵכָא וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם, דְּדָא אִיהוּ אַתְרָא דְסֻלְיָן
 נִשְׁמַתִּין לְמִידָן.

בְּגוּוֹנָא דָּא, (במדבר כא) וְהָיָה כָּל הַנְּשׁוּף וְרָאָה אוֹתוֹ וְחִי,
 אָמַי. אֲלָא כַּד סֻלְיָן לְעִינּוּי, וְחֵמִי דִּיוֹקְנָא
 דְּהֵהוּא דְנִשְׁפִּיף לִיָּה, הָוֵה דְחִיל, וְצִלִּי קָדָם יְיָ, וְהָוֵה יַדְעָ
 דְּאִיהוּ עוֹנֵשָׁא דְחֵיבְיָא. כָּל זְמַן דְּבָרָא חֵמִי רְצוּעָה דְאַבּוּי,
 דְּחִיל מְאַבּוּי. אֲשֶׁתְּזוּב מְרֻצוּעָה, אֲשֶׁתְּזוּב מִכְּלָא. מָאן
 וּמִתְפַּלֵּל לְפָנֵי ה', וְהָיָה יוֹדְעָ שְׁהוּא עֲנֵשׁ הַרְשָׁעִים. כָּל זְמַן

בְּתוֹב (שמות כח) וְעֲשִׂיתָ צִיץ זָהָב,
 וְהָרִי בְּאַרְנוֹ - סוּד הַצִּיץ לְהַתְעַטֵּר
 בּוֹ כֶּהֵן גְּדוֹל. וְזֵהוּ צִיץ לְהַסְתַּכְּלָא
 בּוֹ בְּעֵינִים, שְׁהוּא סִימָן שֶׁל עוֹלָם
 הָעֲלִיּוֹן שֶׁהַתְעַטֵּר בּוֹ כֶּהֵן גְּדוֹל.
 וּמִשּׁוּם זֶה הַסְתַּכְּלוּתוֹ מְכַפְרָת עַל
 עֲזוּת פָּנִים, שְׁלָא עוֹמְדָת לְפָנָיו
 אֲלָא פָּנֵי אַמְתָּ, סוּד שֶׁל כָּל אֵלוֹ
 הַפָּנִים הָעֲלִיּוֹנִים, שְׁהֵם פָּנֵי אַמְתָּ,
 פָּנִים שֶׁל אַמְתָּ, שְׁכִלּוּלִים בְּאַמְתָּ
 שֶׁל יַעֲקֹב.

צִיצִית הִיא נִקְבָּה, סוּד עוֹלָם
 הַתַּחְתּוֹן, הַסְתַּכְּלוּת לְהַזְכִּיר. צִיץ
 זָכָר. צִיצִית נִקְבָּה, וְזֵה לְכָל אָדָם.
 צִיץ לְכַהֵן.

וְשִׁנִּינוּ, אֲסוּר לְהַסְתַּכְּלָא בְּשַׂכְיִנְהָ,
 בְּגִלְלָא זֶה יֵשׁ תְּכֵלֶת, מִשּׁוּם
 שְׁתַּכְלָת הִיא כִּסָּא לְבֵית דְּוֹד
 וְתַקוּנָא. וְזֵהוּ פַּחַד מִלְּפָנֵי ה'
 לְפַחַד מְאוּתוֹ מְקוּם. וְעַל זֶה
 וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֵת כָּל
 מִצְוֹת ה'. וְזֵה הַכֶּסֶף שֶׁדִּנִּים בּוֹ
 דִּינֵי נַפְשׁוֹת, כְּמוֹ שֶׁפְּרָשׁוּהָ, וְכָל
 הַגְּוֹנִים טְוִבִים לְחֵלּוּם, פְּרִיט
 לְתַכְלָת, שְׁהוּא כִּסָּא שֶׁעוֹלָה בְּדִין
 הַנְּפִשׁוֹת.

בְּתוֹב וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית הַכֶּנֶף פְּתִיל
 תְּכֵלֶת. וְנִתְּנוּ עַל הַכֶּנֶף לָא כְּתוֹב,
 אֲלָא וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית. שְׁזֵהוּ
 שְׁמִכְסָּה עַל שְׂאֵר הַחוּטִים.
 וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם, וּכְתוֹב
 (דְּבָרִים כה) זְכוֹר אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ
 עֲמֹלֶק. מַה הַטַּעַם זֶה? אֲלָא מִשְׁלַ
 לְבָן שֶׁפְּרִץ גְּדָר וּנְשַׁכּוּ כְּלָב - כָּל
 זְמַן שֶׁאַבּוּי רּוֹצֵחַ לְהוֹכִיחַ אֵת בְּנוֹ,
 הָיָה אוֹמֵר: זְכוֹר כְּשֶׁנִּשְׁפֵּף אוֹתְךָ
 הַכְּלָב! גַּם כָּאֵן - וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ
 וּזְכַרְתֶּם, שְׁזֵהוּ מְקוּם שֶׁעוֹלוֹת
 הַנְּשָׁמוֹת לְהִדּוֹן.

כְּמוֹ זֶה - (במדבר כא) וְהָיָה כָּל
 הַנְּשׁוּף וְרָאָה אוֹתוֹ וְחִי. לְמָה?
 אֲלָא כְּשֶׁמְעֵלָה אֵת עֵינָיו וְרוֹאֵה
 דְּמוּת אוֹתוֹ שֶׁנִּשְׁכּוּ, הָיָה פּוֹחֵד
 שֶׁהֵבֵן רוֹאֵה רְצוּעַת אָבִיו, פּוֹחֵד

מאביו. נצול מהרצועה - נצול מהפל. מי גרם לו להנצל? זה שראה בעיניו אותה רצועה - אותה רצועה גרמה לו להנצל. ולכן, וראה אתו וחי. ראה רצועה שמלקה אותו, והיא עשתה לו להנצל. גם כן וראיתם אתו וזכרתם - ועשיתם ודאי. ואם לא - הרי הרצועה, שזו תגרם לכם לשוב לעבודתי תמיד, ואז ועשיתם.

ולא תתורו אחרי לבבכם, ימנע מנכון בישין ארזין אחרנין, ודאי, לא תתורו, ולא תעבדו בישין. ועל זה עולה גזון תכלת. זו תכלת דומה לכסא הפכוד. מה פסא הפכוד עושה את האדם ללכת בדרך ישר לזכותו, גם תכלת זו עושה את האדם ללכת בדרך ישר. ודאי שהפל יש לפחד ממקום זה ללכת ישר.

בתוב (ישעיה כד) מפנה הארץ זמרות שמענו פרי לצדיק ואמר רזי לי וגו'. מפנה הארץ - זה פנה הציצית, שהוא פנה הארץ. זמרת שמענו - אלו שאר החוטים שיוצאים ותלויים ממקום עליון תוף אותם שבילים עליונים שיוצאים מחכמה עליונה. צבי לצדיק - זה צדיק חי העולמים, שאותם חוטים אלו יפיו, שהרי ממנו יוצאים, וכל חוט פלול בשני צדדים. וכשהסתכלתי, אמרתי: רזי לי רזי לי. שהרי מתוף סוד עליון של כל האמונה יוצאים. וכשהסתכלתי בתכלת וראיתי רצועה להלקות, מקום יראה לפחד, אמרתי: אוי לי שבני אדם לא יודעים להשגיח ולהסתכל על מה נענשים לשקר.

בזה בגדים בגדו, שהרי קוראים קריאת שמע ללא ציצית ומעידים עדות שקר, ואלו הם בוגדים שבגדו, משקרים בעצמם.

ובגד בוגדים בגדו - לבושם בלי ציצית, נקרא בגד בוגדים. לבוש של אותם בוגדים שבגדו, שמשקרים ומעידים עדות שקר בכל יום. אוי להם! אוי לנפשם! שעולים באותו פסא תכלת

גרים ליה לאשתזבא. ההוא דחמי בעינוי ההוא רצועה, ההוא רצועה גרים ליה לאשתזבא. ועל דא וראה אתו וחי, חמי רצועה דאלמי ליה, ואיהו עביד ליה לאשתזבא. אוף הכא וראיתם אותו וזכרתם, ועשיתם ודאי. ואי לאו, הא רצועה, דהאי יגרום לכון, למיהוי תבין לפולחנא דילי תדיר, וכדין ועשיתם.

ולא תתורו אחרי לבבכם, ימנע מנכון בישין ארזין אחרנין, ודאי, לא תתורו, ולא תעבדו בישין. ועל דא סלקא גזון תכלא. דא תכלת, דמנא לפסא הפכוד, מה פסא הפכוד, עביד לבר נש למיהף לארזא דמישר, לדפאה ליה. אוף האי תכלת, עביד לבר נש למיהף בארז מישר, ודאי דכלא אית לדחלא מהאי אתר, למיהף במישר.

בתוב (ישעיה כד) מפנה הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק ואומר רזי לי וגו'. מפנה הארץ, דא פנה הציצית, דאיהו פנה הארץ. זמירות שמענו, אליון שאר חוטין, דנפקין ותליין מאתר עלאה, גו אינון שבילין עלאין, דנפקין מחכמה עלאה. צבי לצדיק, דא צדיק חי העולמים, דאינון חוטין אינון שפירו דיליה, דהא מניה נפקין, וכל חוטא כלילא בתרין סטרין. וכד אסתפלנא, אמיןא רזי לי רזי לי, דהא מגו רזא עלאה דכל מהימנותא נפקין. וכד אסתפלנא בתכלת, וחמיןא רצועה לאלקאה, אתר דחילו למדחל, אמיןא אוי לי, דבגי נשא לא ידעי לאשגחא ולאסתפלא על מה מתענשין לשקרא, בהאי בוגדים בגדו, דהא קורין קריאת שמע בלא ציצית, וסהדין סהדותא דשקרא, ואליון אינון בוגדים דבגדו, משקרי דגרמיהו.

ובגד בוגדים בגדו, לבושא דלהון בלא ציצית, אקרי בגד בוגדים. לבושא דאינון בוגדים דבגדו,

בזה בגדים בגדו, שהרי קוראים קריאת שמע ללא ציצית ומעידים עדות שקר, ואלו הם בוגדים שבגדו, משקרים בעצמם.

ובגד בוגדים בגדו - לבושם בלי ציצית, נקרא בגד בוגדים. לבוש של אותם בוגדים שבגדו, שמשקרים ומעידים עדות שקר בכל יום. אוי להם! אוי לנפשם! שעולים באותו פסא תכלת

דמְשַׁקְרֵי וְסִהְדִין סִהְדוּתָא דְשַׁקְרָא בְּכָל יוֹמָא. וְוִי לֹוֹן,
וְוִי לְנַפְשֵׁיהוֹן, דְסַלְקֵי בְּהוּא כְרִסְיָא דְתַכְלָא לְמִדָן.
וְעַלְיֵיהוּ כְתִיב, (תהלים קא) דוֹבֵר שְׁקָרִים לֹא יִפּוֹן לְגַגְד עֵינָי,
ההוּא בְּגַד דְלֵהוֹן אֲשַׁתְּמוּדַע לְגַבֵּי פֶל מְאָרִיִּהוֹן דְדִינָיו.
וְוִי לֹוֹן, דְלִית לֹוֹן חוּלְקָא בְּעַלְמָא דְאַתִּי. זְפֹאִין אֵינּוֹן
צְדִיקָיָא, דְמִלְבוּשֵׁיהוֹן וְתַקּוּנֵיהוֹן אֲשַׁתְּמוּדַעֵן לְעִילָא,
לְאוֹטְבָא לֹוֹן בְּהַאי עַלְמָא וּבְעַלְמָא דְאַתִּי. (ע"ב רע"א מהימנא).
**בְּקוּדָא דָּא מְצוֹת צִיצִית, פְּלִיל תְּכֵלֶת וְלִבָּן,
דִּינָא וְרַחֲמֵי בְּנוּרָא. אֲשָׂא חוּרָא לֹא
אֲכִיל, תְּכֵלֶת אֲכִיל וְשָׁצִי. (דברי הימים ב ז) וְתֹאכַל
הַעוֹלָה, חוּר מִימִינָא, תְּכֵלֶת מִשְׂמָאלָא.
עֲמוּדָא דְאַמְצָעִיתָא יְחוּד בֵּין תְּרוּבֵיהוּ, יְרוּק.
וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ מְאָרִי מִתְנִיתִין, מְאִימְתִי
קוּרִין אֶת שְׁמַע בְּשַׁחְרִית, מְשִׁיפִיר בֵּין תְּכֵלֶת
לְלִבָּן. וּבְגִין דָּא תַקִּינוּ פְּרֻשַׁת צִיצִית לְמַקְרֵי
לָהּ בִּיחודָא.**

חשלמה מהחשמטות (סימן ד)

**פְּתַח רַבִּי נְהוּרָאִי בְּפְרֻשַׁת צִיצִית וְדַרְשׁ, (במדבר
טו) וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית וְגו' הֲכָא כְתִיב
לְדוֹרְתָם. וְגַבֵּי שְׁבַת לְדוֹרְתָם, דְכְתִיב, (שמות לא)
לְעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבַת לְדוֹרְתָם, (תסר).
דְתַנְיָוֹן. תַקְנֵנוּ פְּרֻשַׁת צִיצִית בְּקִרְיַת שְׁמַע.
וּבְדִירְתוֹ שֶׁל אָדָם, נִמְצָא פְּרֻשַׁת
קִרְיַת שְׁמַע, חוּץ מִפְּרֻשַׁת צִיצִית, שְׁחֹסֵר
מִשָּׁם. בְּמָה נִשְׁלָם. אֲלֵא כְּשֶׁאָדָם מִתְעַטֵּף
בְּבֵיתוֹ בְּצִיצִית, וְיוֹצֵא בּוֹ לְפִתַח דִּירְתוֹ שְׁלָם.
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂמַח, וּמִלְאָף הַמָּוֶת זָז מִשָּׁם,
וְנִצּוּל הָאָדָם מִכָּל גִּזְק וּמִכָּל מִשְׁחִית. וְהֵינּוּ לְדוֹרְתָם,
בְּשִׁבִיל דִּירְתָם. שְׁהִיָּה שָׁם שְׁלָם
וְיִצָּא מִפְּתַח בֵּיתוֹ בְּמִצּוֹת, מִלְאָף
הַמִּשְׁחִית זָז מִשָּׁם, וְנִצּוּל הָאָדָם
מִכָּל גִּזְק וּמִכָּל מִשְׁחִית. מִנְיָן לָנוּ?
מִמָּה שְׁפָתוֹב מְזוּזוֹת. מִהָאוֹתִיּוֹת
מִשְׁמַע - ז"ז מְנוֹת, שְׁלֹא נִתָּן
רְשׁוּת לְמִשְׁחִית לְחַבֵּל וְזוּ**

לְהַדוֹן, וְעַלְיֵיהֶם כְּתוּב (תהלים קא)
דְבַר שְׁקָרִים לֹא יִפּוֹן לְגַגְד עֵינָי.
אוֹתוֹ בְּגַד שְׁלָהֶם נוֹדַע לְכָל בְּעַלְי
הַדִּינִים. אוֹי לָהֶם! שְׂאִין לָהֶם
חֶלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא. אֲשַׁרְיֵיהֶם
הַצְדִּיקִים שְׁלִבוּשֵׁיהֶם וְתַקּוּנֵיהֶם
נוֹדַעִים לְמַעְלָה לְהִיטִיב לָהֶם
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. (עד כאן

רע"א מהימנא).

מִצּוּה זֹו מְצוֹת צִיצִית, כּוֹלֶלֶת
תְּכֵלֶת וְלִבָּן, דִּין וְרַחֲמִים בְּאֵשׁ.
אֵשׁ לְבָנָה לֹא אוֹכֶלֶת, תְּכֵלֶת
אוֹכֶלֶת וּמִשְׁמִידָה. (דברי הימים-ב ז)
וְתֹאכַל הַעֹלָה. לְבָן מִימִין, תְּכֵלֶת
מִשְׂמָאל. הַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי מִיַּחַד
בֵּין שְׁנֵיהֶם - יְרוּק. וּמִשׁוּם זֶה
פְּרֻשָׁה בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה, מְאִימְתִי
קוּרִין אֶת שְׁמַע בְּשַׁחְרִית?
מְשִׁיפִיר בֵּין תְּכֵלֶת לְלִבָּן. וּמִשׁוּם
זֶה הִתְקִינוּ לְקִרְיַת בִּיחודָא.

חשלמה מהחשמטות סימן ד

פְּתַח רַבִּי נְהוּרָאִי בְּפְרֻשַׁת צִיצִית
וְדַרְשׁ, וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית וְגו'. כָּאֵן
כְּתוּב לְדוֹרְתָם, וְגַבֵּי שְׁבַת לְדוֹרְתָם,
שְׁפָתוֹב לְעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבַת
לְדוֹרְתָם, (תסר).

שְׁשִׁנְיָוֹן, תַקְנֵנוּ פְּרֻשַׁת צִיצִית
בְּקִרְיַת שְׁמַע, וּבְדִירְתוֹ שֶׁל אָדָם
נִמְצָא קִרְיַת שְׁמַע, חוּץ מִפְּרֻשַׁת
צִיצִית שְׁחֹסֵר מִשָּׁם. בְּמָה
נִשְׁלָם? אֲלֵא כְּשֶׁאָדָם מִתְעַטֵּף
בְּצִיצִית וְיוֹצֵא בּוֹ לְפִתַח דִּירְתוֹ
שְׁלָם.

וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂמַח, וּמִלְאָף
הַמָּוֶת זָז מִשָּׁם, וְנִצּוּל הָאָדָם מִכָּל
גִּזְק וּמִכָּל מִשְׁחִית. וְהֵינּוּ לְדוֹרְתָם,
בְּשִׁבִיל דִּירְתָם. שְׁהִיָּה שָׁם שְׁלָם
וְיִצָּא מִפְּתַח בֵּיתוֹ בְּמִצּוֹת, מִלְאָף
הַמִּשְׁחִית זָז מִשָּׁם, וְנִצּוּל הָאָדָם
מִכָּל גִּזְק וּמִכָּל מִשְׁחִית. מִנְיָן לָנוּ?
מִמָּה שְׁפָתוֹב מְזוּזוֹת. מִהָאוֹתִיּוֹת
מִשְׁמַע - ז"ז מְנוֹת, שְׁלֹא נִתָּן
רְשׁוּת לְמִשְׁחִית לְחַבֵּל וְזוּ

שלא נתן רשות למשחית לחבל וזו מפתחו.
בשבת דכתיב לדרתם, מאי טעמא. מפני
שפיון שקידש היום, דירתם של
ישראל צריכה להיות בנר דלוק, ושלחן ערוף,
ומטה מוצעת ודירתן מתוקנת פדירת חתן
לקבל בו הפלה. ומאי ניהו. שבת היא כלה.
ולעולם אין מכניסין אותה אלא בדירה
מתוקנת לכבודה, כפי הראוי לה. ועל דא
פתיב, לעשות את השבת. וכתיב, לדרתם,
להכניס בה פלה קדושה לדירתה ולהיות
בתוכה.

בשעה שקידש היום, ואם פלה זו באה, ואינה
מוצאה דירה מתוקנת, ושלחן ערוף,
ונר דלוק. פלה זו אומרת, אין דירה זו
מישראל. ביני וביני בני ישראל כתיב, אין זה
מישראל, אין דירתו לקדושה. ועל כן צריך
הכא קדשה לדירת ישראל. ועל דא כתיב
לדרתם, בשבת ובציצית.

אמר רבי נהוראי, אסהדנא, על מאן דנפק
מתרע ביתיה בעיטופא דמצוה, ותפילין
בראשו, בשעה דנפיק בין תרין תרעין,
אזדמנא שכניה עליה. ותרין מלאכין דקיימין
עליה, חד מימינא, וחד משמאלא, וכולהון
מלוין ליה עד בי כנישתא, ומברכין ליה. וחד
מקטרגא דאיהו קיימא קמי פתחי דבר נש
אזיל מבתריהו, ועל כרחיה אתיב ואמר אמן.
(עד כאן מההשמטות).

השלמה מההשמטות (סימן ה) ספר הבהיר

מאי טעמא אנו מטילין תכלת בציצית, ומאי
טעמא שלשים ושתים. משל למה הדבר
דומה למלך שהיה לו גן נאה ולו שלשים
ושתיים נתיבות ושם שומר עליהן, והודיעו
לכדו אותן הנתיבות. אמר לו, שומרם ולך

מפתחו.

בשבת שכתוב לדרתם, מה
הטעם? פיון שקדש היום, דירתם
של ישראל צריכה להיות בנר
דולק ושלחן ערוף ומטה מצעת,
ודירתו מתוקנת פדירת חתן לקבל
בו הפלה. ומי היא? השבת היא
פלה, ולעולם אין מכניסין אותה
אלא בדירה מתוקנת לכבודה כפי
הראוי לה, ועל זה כתוב לעשות
את השבת. וכתוב לדרתם?
להכניס בה פלה קדושה לדירתה
ולהיות בתוכה.

בשעה שקדש היום, ואם פלה זו
באה ואינה מוצאה דירה מתוקנת
ושלחן ערוף ונר דולק - פלה זו
אומרת: אין דירה זו מישראל.
כתוב ביני וביני בני ישראל. אין
זה מישראל, אין דירתו לקדשה.
ועל כן צריך פאן קדשה לדירת
ישראל, ועל זה כתוב לדרתם -
בשבת ובציצית.

אמר רבי נהוראי, מעיד אני עלי,
מי שיוצא משער ביתו בעטוף
של מצוה ותפילין בראשו, בשעה
שיוצא מבין שני שערים מזדמנת
עליו השכינה, ושני מלאכים
שעומדים עליו, אחד מימינו
ואחד משמאלו, כלם מלוים אותו
עד בית הכנסת ומברכים אותו.
מקטרג אחד שעומד לפני הפתח
של האדם הולך אחריהם, ועל
כרחו משיב ואומר אמן: ע"כ
מההשמטות.

השלמה מההשמטות סימן ה

ספר הבהיר

מה הטעם אנו מטילים תכלת
בציצית, ומה הטעם שלשים
ושנים? משל למה הדבר דומה?
למלך שהיה לו גן נאה ולו
שלשים ושתים נתיבות, ושם
שומר עליהן, והודיעו לכדו אותן
הנתיבות. אמר לו: שומרם ולך